

Ο ΕΡΩΣ

Δεκατετράστιχον (Sonnet)

Ἴδὲ, ὦ φίλη μου, τὸ πᾶν διακοσμῶν ὁ πλάσας,
τὴν γῆν μας κατεσκεύασεν ἀπὸ δακρύων ζύμην.
Εἰς δάκρυα τὴν ἡδονὴν, εἰς δάκρυα τὴν φήμην,
εἰς δάκρυα συνέμιξε τὰς ἀπολαύσεις πάσας.

Περνᾷ μ' ἀγῶνας ὁ θνητὸς ἡπείρους καὶ θαλάσσας·
περνᾷ, καὶ δὲν κατέλιπεν οὐδ' ἔχνος οὐδὲ μνήμην.
Δακρύων πρὸς τὴν ἀναυδὸν προστρέχει ἐπιστήμην,
καὶ, πρὶν σπουδάσῃ τὴν ζωὴν, ἀπέθανε γηράσας.

Οἱ πόθοι τοῦ ἀμφίβολοι εἰς μαῦρον πλέουν χάος.
Ἐλπίζει, κ' αἱ ἐλπίδες τοῦ μαραίνονται ἀκαίρως.
Σκιάς διώκει πτερωτὰς, πλὴν φεύγουν ἀεννάως.

Ἐνὸς δὲ μόνου πρὸς αὐτὸν εἰρηνικοῦ ἀστέρος
ἔρπει ἀκτὶς ἐλλάμπουσα διὰ τοῦ σκότους πράως,
ἐν μόνον τὸν παραμυθεῖ μειδίαμα, ὁ Ἔρως.

